

Prelatens brev (mars 2010)

Nu, när fastan redan har börjat, föreslår biskop Echevarría ”omvända sig varje dag till Gud, på någon konkret punkt i vårt liv”.

2010-03-05

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

I årets fastebudskap berör påven det breda ämnet rättvisa. Med hänvisning till den klassiska definitionen av denna dygd – *att ge*

var och en sitt – förklarar Benedikt XVI: **vad varje människa behöver mest kan inte garanteras henne genom lagen. För att kunna leva livet fullt ut behövs någonting mer intimt som endast kan ges som en gåva: vi kunde säga att människan lever av den kärlek som endast Gud kan kommunicera, eftersom han skapade människan till sin avbild och likhet.**^[1] *Att ge var och en sitt* är inom ramen för de mänskliga relationerna en nödvändig utgångspunkt för att ett rättvist samhälle, ett sant mänskligt samhälle, skall kunna utvecklas. I denna betydelse bör därför *var och en* anstränga sig för att uppfylla sina plikter mot andra så bra som möjligt, vare sig det är på ett individuellt plan eller i den gemenskap man tillhör: familjen, företaget och det civila samhället. Men vi kan inte nöja oss med det: ***Var rättvis, ja med nådens hjälp inte bara rättvis utan kärleksfull.***^[2]

Hederligheten, att vara rättsinnig när man utför sina plikter gentemot de andra, är grunden för en rätt ordnad civil samlevnad, men det är ändå inte tillräckligt. Herren tog på sig att bota de sjuka, att ge mat åt dem som hungrade, etc., men han tog också framför allt hand om att lindra de andliga behoven: okunskapen om det gudomliga, syndens sjukdom... Det är ju som den helige Augustinus skriver att "om rättvisa är den dygd som ger var och en sitt (...), var finns då människans rättvisa när hon överger den sanne Guden?"[3] Av denna anledning underströk vår Fader: ***Ni kan vara övertygade om att ni aldrig kommer att lösa mänsklighetens stora problem med enbart rättvisa. När man kort och gott mäter ut vad som är rätt, är det inte förvånande om folk känner sig sårade: människans värdighet kräver mycket mer, för människan är Guds barn. Kärleken till nästan måste***

genomsyra och åtfölja rättvisan, för den mildrar, den gudomliggör allt: Gud är kärlek(1 Joh 4:16). Vi måste alltid handla av kärlek till Gud, som gör det lättare att älska nästan och som renar och upphöjer den jordiska kärleken.[4]

Dessa tankar i början av fastan hjälper oss även att sätta den inbjudan till omvändelse i praktiken, som liturgin riktar till oss dessa veckor som förberedelse inför påskan. För att bidra effektivt till att en mer rättvis ordning befästs i samhället måste vi i första hand ordna vårt eget inre.

När han anklagade fariséerna vad gällde ”ren” och ”oren” mat, uppmärksammade redan vår Herre att *inget av det som kommer in i människan utifrån kan göra henne oren. Bara det som kommer ut ur människan kan göra henne oren.[5]* Det är i själva verket människans

hjärta, sårat av arvsynden och personliga synder, som är källan till det stora onda som finns. I människans hjärta, helat och upphöjt av nåden, hittas emellertid även ursprunget till det stora goda som finns.

Arvsynden var orsaken till att den ursprungliga gemenskapen, som fast förenade människorna med Gud och mellan sig, skingrades. De personliga synderna gör denna splittring ännu djupare, så långt att de får den att bli en djup uppdelning. Vi upptäcker detta på så många områden i det individuella och kollektiva livet. Även om hon av naturen är öppen för andra, finner människan **i sitt väsen en egendomlig tyngdkraft som får henne att vända sig till sig själv och bekräfta sig själv över och gentemot andra: detta är egoism, en följd av arvsynden. När Adam och Eva förfördes av Satans lögn och tog den hemlighetsfulla**

frukten mot Guds befallning, ersatte de logiken i att lita på Kärleken med misstänksamhet och konkurrens; logiken i att ta emot och förtröstansfullt förvänta från den Andre med att ängsligt gripa efter och göra sitt eget (se 1 Mos 3:1-6). De upplevde, som en följd, en känsla av oro och osäkerhet. Hur kan människan befria sig från detta själviska inflytande och öppna sig för kärleken?[6]

Denna fråga uttrycker varje persons mest djupa önskan, eftersom alla män och alla kvinnor, som ju har skapats av kärlek och för kärlek, längtar efter att fylla sitt hjärta med en ren och stor kärlek – hur mycket de än ibland verkar dölja det – vilket innebär att ge sig åt Gud och de andra för Guds skull, på så sätt att det inte finns plats kvar för en oordnad egenkärlek. Detta är endast möjligt med hjälp av Guds nåd som botar, stärker och upphöjer vår själ;

det är en nåd som kommer till oss i
överflöd, framför allt genom botens
och eukaristins sakrament.

Låt oss därför under denna fasta
främja viljan till ett andligt
förnyande genom att bättre
förbereda oss för att gå till bikt så
ofta vi bör och omsorgsfullt
förbereda oss dagligen för att ta emot
Herren i eukaristin. Låt oss
därutöver göra allt vi kan för att de
personer vi vanligtvis umgås med
går samma väg. Har vi hittat ett
konkret sätt att leva de
fastegärningar som Kyrkan
rekommenderar för denna tid? Att
söka umgås med vår Herre och
jungfru Maria, att utöva
botgöringsandan mer generöst, att
sätta upp konkreta mål för att hjälpa
andra, även och framför allt i
apostolatet, utstakar vägen för att
kunna ta emot påskens frukter med
en väl förberedd själ.

På denna resa blir ansträngningen för att omvända sig varje dag till Gud, på någon konkret punkt i vårt liv, viktigare. Dessa påföljande förändringar, som ju kan gälla småsaker, men som görs med samma beslutsamhet som om det handlade om stora saker, är mycket viktiga stunder i vår helgelse. Herren har en brinnande önskan att denna omvandling sker i oss, men han behöver vårt personliga samarbete. Låt oss komma ihåg den helige Augustinus ord: *Gud, som skapade dig utan din hjälp, kan inte frälsa dig utan din hjälp.*^[7]

Vid varje ingivelse från den helige Ande frambringar de små vardagliga framstegen en kraft att öppna vårt jags dörrar på vid gavel, så att Guds nåd kan rengöra det och tända en kärlek till Gud och till nästan i det. Av denna anledning kan vi inte, som den helige Josemaría skrev, ***se på denna fastetid som på ännu ett***

skede, en cyklisk upprepning av en liturgisk period. Detta ögonblick är unikt, det är en gudomlig hjälp som vi måste ta emot. Jesus går förbi och förväntar sig – idag, nu – en stor omvandling hos oss.[8]

Låt oss tänka på att detta ord ”rättfärdighet” har en mycket djup betydelse i Skriften, i synnerhet då den attribueras till Gud. I denna betydelse syftar den framför allt till Guds helighet, som Herren vill förmedla till oss gratis genom tron på Jesus Kristus, som den helige Paulus lär i brevet till romarna. *Här görs ingen åtskillnad. Alla har syndat och gått miste om härligheten från Gud, och utan att ha förtjänat det blir de rättfärdiga av hans nåd, eftersom han har friköpt dem genom Kristus Jesus. Gud har låtit hans blod bli ett försoningsoffer för dem som tror.[9]*

Endaste genom att vara förenade med Jesus i tron och genom

sakramenten blir denna helighet vår egen, som han har vunnit åt oss genom att dö på korset för våra synders skull och uppstå för vår rättfärdiggörelses skull. **I själva verket upptäcker vi här Guds rättvisa, som skiljer sig så djupt från dess mänskliga motsvarighet. Gud har för oss betalat priset för utbytet i hans Son, ett pris som verkligen är ofantligt. Inför korsets rättvisa kan människan göra uppror, ty den uppenbarar att människan inte är en självtilräcklig varelse, utan i behov av en Annan för att kunna förverkliga sig själv helt. Omvändelse till Kristus, tro på Evangeliet, betyder ytterst detta: att lämna illusionen om självtilräcklighet för att upptäcka och acceptera sitt eget behov – behovet av andra och av Gud, behovet av hans förlåtelse och hans vänskap.[10]**

Hur väl förstår man inte, i detta sammanhang, det som vår Fader oupphörligen predikade – först och främst genom sitt föredöme – om att dagligen ***spela den förlorade sonens roll*** i vårt liv! Detta är en lärdom som vi bör återvända till i varje stund, men särskilt de kommande veckorna. ***En människas liv är på sitt sätt en ständig återkomst till Fadershuset. Vi återvänder genom ånger, genom den hjärtats omvändelse som innebär att man vill förändras, att man fattat ett fast beslut att bättra sitt liv och uttrycker detta i form av uppoffring och självutgivelse. Vi återvänder till Fadershuset genom förlåtelsens sakrament, i vilket vi genom att bekänna våra synder åter ikläder oss Jesus Kristus och blir hans bröder, medlemmar av Guds familj. Gud väntar på oss, likt fadern i liknelsen, med öppna armar, även om vi inte förtjänar***

det. Det spelar ingen roll hur stor vår skuld är. På samma sätt som den förlorade sonen behöver vi bara öppna vårt hjärta, längta hem efter vår Faders hus, häpna och glädjas åt den gåva som Gud ger oss, nämligen att vi kan kalla oss hans barn, att vi verkligen är hans barn, även om vårt gensvar har varit mycket klent.[11]

Vi kommer att ha det lättare att gå denna väg utan att bli trötta om vi håller oss mycket nära jungfru Maria, vår Moder, och den helige Josef, hennes kyske brudgum. Låt oss vända oss till dem med stor förtröstan, under detta marianska år som vi påbörjat i Verket, med iver att förnya vår hängivelse i Verket på den helige Patriarkens högtid. Jag har på nytt berörts av andra ord av den helige Josemaría, som vi bör betrakta på djupet. Med hänvisning till inledandet av Opus Deis apostoliska arbete bland kvinnor, sade han till

sina döttrar: ***Jag trodde att det bara skulle finnas män i Opus Dei. Det är inte så att jag inte uppskattade kvinnorna (...) utan före den 14 februari 1930, hade jag ingen aning om att ni skulle finnas i Opus Dei, även om jag visst hade en djup önskan i mitt hjärta att i allt göra Guds vilja.***^[12] Mina döttrar och söner, söker vi livnära denna inställning – viljan att uppfylla Guds vilja – alltid? Förstår vi att endast denna iver har någon betydelse i en kristen kvinnas och mans gärningar?

Förra månaden reste jag kort till Valencia – inbjuden av ärkebiskopen i ärkestiftet inom ramen för prästadömetts år – och till Palma de Mallorca, på Balearerna, där prelaturens arbete växer kraftigt. På både ställena kunde jag återigen handgripligen ta på behovet av Gud som bor i så många själar, och jag betraktade hur man tar emot Opus

Deis anda med tacksamhet, som hjälper dem att söka och hitta den heliga Treenigheten i de vardagliga sysslorna. Såsom varje gång då jag företar mig dessa resor, stödde jag mig på vars och ens av era böner. Fortsätt alltid att stödja mig!

Den 23 mars är ännu en årsdag av vår älskade don Álvaros hädanfärd. När jag tänker på hans ihärdighet att alltid leda oss i riktning mot jungfru Maria, föreslår jag att ni privat vänder er till hans förbön så att nådegåvorna under detta marianska år når djupet av era själar.

I slutet av månaden, den 28 mars, ihågkommer vi en ny årsdag av vår Faders prästvigning. Låt oss be till honom för påven och hans medarbetare, för de andra biskoparna, för prästerna över hela världen, för präst- och ordenskallelser, för hela Guds folks

helighet, som Gud har köpt med sitt blod.[13]

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Rom den 1 mars 2010

[1] Benedikt XVI, Påvens
fastebudskap för 2010, 30/10 2009.

[2] Den helige Josemaría, *När Kristus
går förbi*, nr 77.

[3] Den helige Augustinus, *De civitate
Dei*, XIX, 21.

[4] Den helige Josemaría, *Guds
vänner*, nr 172.

[5] Mk 7:15.

[6] Benedikt XVI, Påvens
fastebudskap för fastan 2010, 30/10
2009.

[7] Den helige Augustinus, *Sermo* 169, 13 (PL 38, 923).

[8] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 59.

[9] Rom 3: 22-25.

[10] Benedikt XVI, Påvens fastebudskap för 2010, 30/10 2009.

[11] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 64.

[12] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under en familjär samling, 11/7 1974

[13] Jfr 1 Kor 6:20; 7:23.